

kørsel er endnu i vore Dage en ret farlig Bestæftigelse. Og mulig er det samme Tilfældet ved mange andre Former af Maskinindustri; er det anderledes, skulde det da først bevises. Men jeg indser, at en Ulykkesforsikring skulde blive mindre nødvendig, hvis Undersøgelsen gav til Resultat, at Grønhvervene ikke vare blevne farligere. Jeg forestaar det lige saa lidt, som, at Vandbrugets System med Kreaturer, Mergelgravning, Høstarbejde, Leer, Haffelsemaskiner skulde give mindre Afkomst til Forsikringskrav for den, der kommer til Skade derved, blot fordi Ulykterne, derved maaste ikke ere blevne talrigere, end de vare i vore Bedsteforældres Dage.

Hermed er jeg i det væsentlige færdig med de Indvendinger, der skulde tjene som Motivering for det, jeg vilde fremsætte i Stedet for. Jeg mener altsaa, at det Resultat, man i Fjor, er kommen til, skyldes en for teoretisk Fastholden ved et ensidigt System. Jeg mener, at man i saadanne Forhold bør komme hørt fra saadanne teoretiske Betragtninger og se saa praktisk som muligt paa Forholdene. Det har jo ogsaa vist sig i de Lande, hvor man har gennemført Systemer som det her kritiserede, at man er misfornøjet med dem. I Norge, har jeg saaledes haft personlig Beslighed til i afdigte Sommer at erfare, hvilken Misfornøjelse, for ikke at bruge et stærkere Ord, den toaarige Forsikringslov der har vaart, og den ligner Udvalgsforslagets fra i Fjor, som to Draaber Vand ligne hinanden. Jeg vil kun berøre en Ting endnu, og det er Størrelsen af det Forsikringsbeløb, der gennem Forslaget tilbydes de tilfaldekomne. Det er jo nemlig saaledes, at Maximum for den, der kommer til Skade, er, selv om han er Familieforsørger, en Udbetaling af 4.800 Kr. For det Beløb kan han, naar han er en yngre Mand, en Mand i 30 Aars Alderen, saa en Livrente af omtrent 230 Kr. aarlig. Det vil altsaa siges, man foreslaar en Ulykkesforsikring, ved hvilken man siger til den, der er bleven fuldstændig hjælpeløs, ude af Stand til at kaffe sig nogen Indtægt; at skulle sikre Dig en Indtægt af 230 Kr. aarlig. Men han er jo slet ikke i Stand til at leve af den Indtægt. Jeg tror, det er et saa ringe Maximum, at en Ulykkesforsikringslov, der fører til det Resultat, alene derigennem vilde være dødsdømt.

Jeg skal nu ganske kort antyde de Principper, jeg har fulgt i det Forslag, som jeg har fremlagt her. Det vil jo straks komme det høje Ting i Hænde, saa jeg behøver kun at nævne Hovedpunkterne. Det, som jeg foreslaar, er da at paalægge alle Beboere i

Landet, som ere pligtige til at forsørge sig selv — det vil sige, alle Personer over 18 Aar med Undtagelse af gifte Kvinder, som ere under Mandens Forsørgelse —, at være ulykkesforsikrede. Til lettere Gennemførelse af denne Forsikringspligt opretter Staten en Forsikringsanstalt og garanterer for, at den til enhver Tid kan opfylde sine Forpligtelser. Til dette Hovedprincip har jeg søjet et Par Bestemmelser, som jeg imidlertid tillægger mindre Betydning, og som paa en vis Maade kunne siges at være Inkonsekventer, idet, jeg foreslaar at paalægge Arbejdsgiverne at forsikre de Medhjælpere af begge Køn under 18 Aar, som de sysselsætte, og for at lette den Kontrol, som her foreses med de forsikringspligtige, paalægges jeg Arbejdsgiverne at garantere for, at de Personer mellem 18 og 25 Aar, som de sysselsætte, opfylde deres Forsikringspligt. Den almindelige Forsikringspligt, som paalægges i Lovforslaget, vilde naturligvis være uigennemførlig, dersom Udgiften dertil vilde være meget stor for den enkelte. Det, som jeg har ment vil medgaa hertil, er imidlertid kun et Beløb af 6 Ore ugentlig, jeg skal siden omtale, hvorledes jeg er kommen til det Tal. Den Pligt, der gennem dette Lovforslag ønskes paalagt, er altsaa, at enhver forsikringspligtig skal betale 6 Ore ugentlig eller 3 Kr. 12 Ore aarlig til Forsikringen. For, at lette den ubemidlede Befolkning Opfyldelsen af denne Forpligtelse har jeg foreslaaet gennemført et Primærtessystem, saaledes, at man hver Uge i dertil autoriserede Bøger kan indslæbe særlige i dette Djiemed udsærdigede Mærker, som lyde paa 6 Ore. En mere bevillet staa det frit at betale for et Kvartal, et halvt eller helt Aar eller i det hele taget, som man vil, saaledes at man, altsaa paa den Maade kan frit sig for en Del Ulejlighed. Systemet er fra den Side slet let, nok og naturligvis heller ikke ukendt. Der er imidlertid et andet Afsnit af Forslaget, hvor det nemme oplyses, og hvor der kommer en Del Besvær frem, og det er med Hensyn til at kontrollere, at alle opfylde Forsikringspligten. Denne Kontrol vil være aldeles nødvendig, fordi det hele Systems Billighed beror paa, at alle betale, saa at Forsikringsanstalten derved faar tilstrækkelig ind, til at kunne dække sine Udgifter. Man maa altsaa sikre sig, at enhver betaler sit Bidrag, og jeg har ment, at Kontrollen hermed kan føres gennem Kommunerne; den sker saaledes, at det paalægges enhver forsikringspligtig, hvert Fjerdingaar, at forevise sin Bog, paa et Kontor, som i den Anledning bliver at oprette af Kommunerne, for, at saa den afstemplet og